

ikke adgang til at udtale sig om skyldsspørgsmålet og strafudmålingen, jf. Folketingstidende 1996-97, a.st.

2.2. Tillægsprotokollen til FN's konvention om barnets rettigheder om salg af børn, børneprostitution og børnepornografi

FN's Menneskerettighedskommission nedsatte i 1994 en arbejdsgruppe, der fik til opgave at forhandle en tillægsprotokol til FN's børnekonvention af 20. maj 1989. FN's Generalforsamling vedtog herefter den 25. maj 2000 tillægsprotokollen om salg af børn, børneprostitution og børnepornografi. Danmark undertegnede tillægsprotokollen den 7. september 2000.

Der udtrykkes i præamblen til tillægsprotokollen betænkelighed ved den omfattende og stigende internationale handel med børn med henblik på salg af børn, børneprostitution og børnepornografi samt foruroligelse over den udbredte og vedvarende praksis med sexturisme, hvor børn er særligt udsatte. Endvidere anføres det, at man lettere vil kunne afskaffe disse overgreb mod børn, hvis der anvendes en helhedsorienteret tilgang, og hvis der tages hånd om de medvirkende faktorer, herunder underudvikling, fattigdom, økonomisk ulighed, dårligt fungerende familier, manglende uddannelse mv.

Efter børnekonventionens artikel 1 forstås ved et barn enhver person under 18 år, medmindre barnet bliver myndig tidligere efter den lov, der gælder for barnet. Tillægsprotokollen skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det fremgår af *artikel 1* i tillægsprotokollen, at deltagerstaterne forpligtes til at forbyde salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Af *artikel 2* fremgår, at salg af børn forstås som enhver handling eller transaktion, hvormed et barn overdrages af en person eller persongruppe til en anden mod betaling eller andet vederlag (a). Børneprostitution defineres som brugen af et barn i forbindelse med seksuelle aktiviteter mod betaling eller vederlag (b), mens børnepornografi omfatter enhver form for gengivelse (»any representation«) af et barn involveret i en virkelig eller simuleret tydelig seksuel aktivitet eller enhver form for gengivelse (»any representation«) af et barns kønsdele af overvejende seksuelle årsager (c).

Efter *artikel 3, stk. 1*, forpligtes deltagerstaterne til at sikre, at det som minimum, uanset om handlingen er begået inden for eller på tværs af statens grænser, er kriminaliseret

– at udbyde, levere eller modtage et barn med henblik på seksuel udnyttelse af barnet, overdragelse af bar-

nets organer for vindings skyld eller beskæftigelse af barnet med tvangsarbejde,

- uretmæssigt som mellemmand at foranledige, at der gives samtykke til adoption af et barn i strid med gældende internationale retsakter om adoption,
- at udbyde, finde, skaffe eller videregive et barn til børneprostitution samt
- at fremstille, videregive, udbrede, importere, eksportere, udbyde, sælge eller besidde børnepornografi.

Efter *artikel 3, stk. 2*, skal forsøg og medvirken ligeledes kunne straffes i den udstrækning, det i øvrigt følger af national lovgivning.

Efter *artikel 3, stk. 3*, skal deltagerstaterne sikre passende straffe for overtrædelser af ovennævnte karakter.

Det følger af *artikel 3, stk. 4*, at enhver deltagerstat under hensyn til national lovgivning skal sikre, at juridiske personer kan ifalde ansvar – strafferetligt, civilretligt eller administrativt – for overtrædelser af ovennævnte karakter.

Endvidere følger det af *artikel 3, stk. 5*, at deltagerstaterne skal træffe passende retlige og administrative forholdsregler for at sikre, at alle, der er involveret i adoption af et barn, handler i overensstemmelse med gældende internationale retsakter.

Artikel 4 indeholder bestemmelser om jurisdiktion (straffemyndighed). Det følger således af *stk. 1*, at det skal sikres, at en deltagerstat kan udøve jurisdiktion over overtrædelser efter *artikel 3, stk. 1*, når overtrædelserne begås på dens område eller om bord på et skib eller luftfartøj, der er registreret i den pågældende stat. Desuden fastsættes det i *stk. 2*, at deltagerstaterne er berettigede – men altså ikke forpligtede – til at kunne udøve jurisdiktion i andre tilfælde, hvor lovovertræderen er statsborger eller har fast bopæl i den pågældende stat. *Artikel 4, stk. 3*, bestemmer, at en deltagerstat skal kunne udøve jurisdiktion i tilfælde, hvor staten ikke udleverer en person til en anden deltagerstat, fordi vedkommende er statsborger i førstnævnte stat.

Artikel 5 vedrører deltagerstaternes forpligtelser med hensyn til udlevering for de handlinger, der er omfattet af *artikel 3, stk. 1*. Efter *artikel 5, stk. 1*, skal de i protokollen nævnte handlinger anses for omfattet af enhver allerede eller senere indgået traktat mellem deltagerstaterne om udlevering. Deltagerstater, der ikke gør udlevering betinget af en gensidig traktat herom, skal anse lovovertrædelser omfattet af tillægsprotokollen som overtrædelser, der kan medføre udlevering i overensstemmelse med de betingelser, der følger af lovgivningen i den anmodede stat, jf. *artikel 5*,